

Diepgang

ontbreekt in diepzeestuk

THEATER

ATLANTIS

Door La Isla Bonita, Frascati Producties

Gezien 13/12 in Frascati

Te zien Frascati t/m 22/12,

4/1 Toneelschuur Haarlem

Het begint veelbelovend: vijf zee-meerminnen liggen op een rots, lonkend naar het publiek. Maar als ze in beweging komen, blijkt hun schoonheid vooral een last: lomp en stug wringen ze zich naar hun rolstoel, waar ze zich met onredelijk veel moeite op weten te manoeuvreren. Nee, die wereld boven water is niets voor hen.

Vervuiling

De vijf performers van La Isla Bonita werken sinds hun gelijknamige afstudeervoorstelling uit 2015 gestaag aan een sterk oeuvre van fysiek theater met maatschappelijke relevantie. Atlantis is inhoudelijk een stuk minder uitgesproken. Het raakt kort aan maatschappelijke thema's als het gaat over vervuiling van de oceaan, maar daaromheen wordt vooral richtingloos gefilosofeerd – 'Had jij niet altijd al als zeesnieuw willen voortbestaan?' – en vorm, veel vorm.

Als vooronderzoek hebben de ma-

kers zich verdiept in hydrofeminisme, een 'watermatige' denkstroming, die niet de watvraag, maar het hoe en het waar centraal stelt. Vooral nog resulteert het in een vooral troebele voorstelling. Atlantis is een denkoefening over het loslaten van kaders en structuren en tegelijkertijd is het een theatervoorstelling, die baat heeft bij inhoud en dramaturgie.

Naarmate we dieper zakken – van twilight zone naar midnight zone en deepest point – is er steeds minder

licht en kleur. Ook geluiden verstommen, en daarmee interactie. De voorstelling eindigt in een zee van donkerte, waarin uiteenlopende zeezezens zwemmen. Zo wordt Atlantis in de vorm vrijwel tot de uiterste consequentie doorgevoerd.

In de eindregie van Paul van der Laan van Mimetheatergroep Bambi levert dat vaak beelden op die zowel poëtisch als banaal zijn: van een mooie meerstemmige rochelzang

Naarmate Atlantis zich dieper in het water afspeelt, zijn steeds minder licht en kleur te zien. FOTO BAS DE BROUWER

Nee, de wereld boven water is niets voor de vijf zeemeerminnen

van de zeemeerminnen tot een prachtige scène rondom een nagesynchroniseerde weelacht van een opblaasoester.

Het is toe te juichen dat La Isla Bonita na een aantal zeer energieke voorstellingen expliciet voor verstilling heeft gekozen. Tegelijkertijd is het jammer dat het in deze diepzeevoorstelling uiteindelijk ontbreekt aan de diepgang die we van hen gewend zijn.

Sander Janssens